

La il·lusió dels infants

Què són els països? Un grup ètnic que comparteix una llengua i una cultura? O, simplement, un conglomerat de persones que decideixen deixar-se governar per un ens superior?

Això rumiava jo cada dia quan tornava de l'escola. No m'entrava al cap com la gent es podia sotmetre voluntàriament al mandat d'una persona desconeguda de qui no coneixien les intencions veritables. Com podien confiar en què una institució aliena dirigís la seva vida i tingués tant de poder sobre ells.

Quan als cinc anys vaig visitar Egipte amb la meva família vaig poder observar les horribles conseqüències que una mala gestió política pot tenir a la població. El contrast de les imatges de cases enderrocades i nens jugant al carrer amb llaunes buides amb les luxoses residències del membres del govern i els grans museus de la capital era una escena realment desoladora i devastadora.

Immersa en aquesta profunda reflexió no em vaig adonar de què havia arribat a casa meva, i que era moment de baixar les escales que portaven a la planta baixa on es trobava la porta. Vaig caure rodant escales avall i, quan vaig aixecar la vista, vaig observar l'Helena, la meva germana petita, mirant-me amb els ulls plorosos i les galtes vermelles. Jo em vaig preocupar d'immediat, sempre he tingut aquest problema, soc massa sobreprotectora amb la meva germaneta.

Després de portar-la dins de casa i fer-li una tassa de xocolata calenta, l'Helena va contar-me el que havia passat. A l'escola on anàvem en aquell moment les dues, donaven una sèrie de beques escolars cada any, una per l'alumne que destacava més a cada disciplina, arts, ciències i humanitats. Aquests premis constaven d'un xec de 4000 euros destinats a material didàctic (ordinadors, llibres, entrades a exposicions relacionades amb la disciplina, etc.), que no li hauria anat gaire malament a la meva família, i una beca per anar al millor col·legi de la zona, on l'Helena sempre havia somiat amb anar.

Ella sempre s'havia esforçat molt a l'escola i, com a conseqüència, era la millor estudiant de quart de primària que el nostre districte havia vist en dècades. Tothom tenia clar que la beca d'humanitats seria seva, no hi havia dubte. L'Helena no podia aguantar-se l'emoció i

portava sis mesos parlant sense parar del tema. Però, aquell dia, en el mateix instant que anaven a anunciar el guanyador, el món d'ella i de tants altres nens es va enfonsar.

El govern nacional havia decidit fer grans retalls a totes les àrees però, sobretot, a educació i sanitat. Ells deien que aquestes mesures eren conseqüència d'una mala situació econòmica nacional però, en realitat, el producte interior brut del país i la indústria no deixaven de créixer. A la vegada ho feia el sou mensual del membres del govern, les seves despeses, la seva qualitat de vida i la indignació general de la població.

Per aquests mateixos retalls s'havien suprimit totes les beques i subvencions per a nivells inferiors a la universitat i superiors al postgrau, deixant a milers de infants sense la possibilitat d'ascendir a l'escala social i sortir dels trists barris on molts d'ells s'havien criat. Nosaltres teniem la sort d'haver crescut a una família modesta però a una zona bastant bona de la ciutat però, encara i així, no ens podíem permetre certes coses, com un col·legi privat.

A partir d'aquell moment les coses varen anar a pitjor al nostre districte. La gent va perdre l'esperança i es va perdre l'equilibri social. Pels retalls a sanitat va començar a haver un porcentage cada vegada més gros de gent que no podia accedir al tractament que necessitàvem, el que va desembocar en una mortalitat molt més elevada del que és normal. A més, a més, les infraestructures varen deixar de ser renovades, pel que moltes varen començar a fallar. Les carreteres es desgastaven, diversos ponts varen caure i les estacions de tren quedaven col·lapsades de forma massa habitual.

Per suposat, l'Helena es va quedar sense la seva beca però, el que és pitjor, també sense la il·lusió que li generava el futur i la possibilitat de tenir una vida justa i plena d'oportunitats. Tant ella com jo vàrem perdre l'esperança en el sistema polític tradicional, que fa mal a la població normal per beneficiar l'ú percent de privilegiats del país, des de llavors hem estat intentant millorar-lo, tornar-li la confiança i fer-lo just i transparent de nou.

Per aquest motiu, necessitem que mantingueu l'esperança, que confieu en nosaltres i en la joventut d'aquesta nació, la generació més afectada per aquesta corrupció que és menja la societat des de dins. Tot junts podem tornar a construir un sistema equitatiu i ple vida per millorar totes les nostres. Per això us demano que doneu suport a la nostra

proposta i m'ajudeu a arribar a la presidència del nostre país, per fer que infants no hagin de perdre la il·lusió, com ho va fer l'Helena en el seu moment. Moltes gràcies a tothom!